

Szekszárdi György, csendőr törzsőrmester

Leánya, Fehérné Szekszárdi Márta

Szekszárdi György arcképe az ötvenes évekből.

A kommunisták annyira üldözték a csendőröket, hogy még fényképeik megőrzése is megtorlást, esetleg internálást vonhatott maga után. Így sok esetben egyetlen fényképmélek sem maradt fenn a csendőrökről, mint ez esetben is.

Édesapám, Szekszárdi György, 1913. szeptember 1-én, a Zala megyei Ortaházán született. Édesanyja Fehér Rozália, édesapja Szekszárdi Ignác voltak. Hatgyermekes család első gyermekeként Nagykanizsán nevelkedett.

Csendőr életrajza rövid és homályos. Nem csak azért, mert rövid ideig tartott, hanem azért is, mert a kommunista uralom miatt érthető okokból nagyon keveset beszélt arról az időről. Első információm csendőr életéről, hogy a kiképzést követően a Somogy megyei Inkén teljesített szolgálatot mint próbacsendőr. Az iskoláról, kiképzésről annyit tudok, hogy nagyon kemény volt, sokan kiestek, lemorzsolódtak.

Ezt követően a kárpátaljai Turjaremetére helyezték át. Itt ismerkedett meg az édesanyámmal, Weisz Annával, aki a helyi csendőr őrsparancsnok, Romhányi András nevelt lánya volt.

Ekkor már zajlott a második világháború. Turjaremetéről áthelyezték Csornára (Győr-sopron megye) mint tábori csendőrt, törzsőrmesteri rangban. (Hivatalban is dolgozott a háború ideje alatt).

Édesanyám családja a front elöl szintén nyugat felé menekült, s így anyja kíséretében ő is Csornára érkezett, ahol szüleim a szerelem okán és a történelmi helyzet miatt 1945. február 4-én házasságot kötöttek.

Szekszárdi György jövendőbeli apósa és anyósa, Romhányi András és felesége, Pális Anna.

Szekszárdi György jövendőbeli apósa Romhányi András és felesége, Pális Anna.

Az esküvőt követően Németország felé indultak, menekülve az orosz hadsereg elől, és a pockingi amerikai hadifogoly táborban kötöttek ki. Innen a hadifoglyok egy részét, így édesapámat is, a közeli farmokra telepítették, ahol munkát és ételmet kaptak. Édesanyám ekkor már várandós volt a nővéremmel, s amiatt az ottaniak különös kíméllettel voltak iránta. Sváb lévén, német nyelvtudásával közvetített a helyiek és a magyarok között.

Néhány hónapot követően hosszas gondolkodás és hezitálás után haza indultak. Nagykanizsára érkezve Apám már a pályaudvarról be kellett vonuljon a csendőrök számára fenntartott

gyűjtőtáborba, családját a kanizsai pályaudvaron hagyva. Azt remélte, hogy ott hamarosan tisztázzák, hogy nem volt semmi bűne és majd szabadon élhet. De miután két hétig várt és még nem történt semmi, megszökött, hajtvá testvérem születésének közeledésétől. Tudta szerint senki nem kereste.

A nővérem világrajötte után Budapesten próbáltak új életet kezdeni. Egzisztenciáját elvesztve mindennel próbálkozott, pl. még gombatermesztéssel is, dolgozott a földalatti újjáépítésén, stb. Nagyon nehéz élete volt. Mindig remélte a változást. Soha nem nyugodott bele a kommunista hatalomátvételbe. Sajnos nem élhette meg a rendszerváltást, mert 1983. augusztus 10-én elvesztették.

Végezetül egy kedves emlék: kislány koromban már a Tejipari Vállalat sofőrje volt. Tejet és tejtermékeket szállított boltokba. Néhányszor elvitt magával, ami számomra olyan ünnep volt mint a karácsony. Nem csak vezetett, rakodott is. Egy alkalommal egy többkilós vajjal ruganyos, katonás léptekkel "vonult" a bolt felé. A rakodó munkás rászólt: "Gyurikám most nem a Horthy kardját viszi, az öt kiló vaj!"

A tartását soha nem vesztette el, élete végéig megőrizte. Gyöngéd, szeretetteljes, igen csalódott, megtört, de túlélő ember volt. Isten áldja holtában is. Hálás vagyok, hogy ő volt az apám.